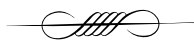

Válogatás a történész könyvespolcáról

Béctől Kairóig...

KOMÁR KRISZTIÁN

Az Osztrák-Magyar Monarchia és Egyiptom kapcsolatai. Szeged, 2012.

Az *Osztrák-Magyar Monarchia és Egyiptom kapcsolatai 1882–1914* című doktori értekezés 2012-ben jelent meg Szegeden. Szerzője, Komár Krisztián a Szegedi Tudományegyetem Történelemtudományi Doktori Iskolában szerezte meg doktori fokozatát 2006-ban.

A dolgozat megírásának célja egyrészt hogy egy új, még kevésbé feltárt, kutatható területre hívja fel a figyelmet, másrészt hogy globális keresztmetszetet adjon osztrák–magyar–brit–egyiptomi relációban, Afrikában. Az Osztrák–Magyar Monarchia a 19. században mintegy presztízből jelent meg a Nílus térségében, és a hatalmi harcokból, ha nem is közvetlenül, de kivette a részét. Egy esetleges passzív magatartás ki nem mondott üzenet lett volna az Egyiptomért rivalizáló nagyhatalmak felé, azt közvetítve feljűk, hogy egy meggyengült államszervezettel számolhatnak, melynek a belpolitikai harcok kötik le az erejét. Ezt megelőzendő a Monarchia igenis képviselte érdekeit a fáraók országában, mely végül Nagy-Britannia gyarmata lett. Ugyanakkor nem mellékes indok a keleti piacok feltáratlansága sem és az osztrák–magyar gazdasági érdekek képviselése Észak-Afrikában, valamint a Földközi-tenger térségében. Geopolitikai szempontból tekintve Egyiptom azért is kerülhetett számításba, mert Alexandria nagyon közel található a Monarchia akkori legnagyobb kikötővárosához, Trieszthez. A politikai és gazdasági (kereskedelmi) okok mellett nem elhanyagolandó a pozitív „országimázs” kiépítése sem. Itt megemlíthető az osztrák és magyar építészek jelentősége, a konzulátusok gazdasági és védnöki szerepe, vagy

akár a Monarchia értelmiségének (üggyédek) jelenléte a fáraók országában.

A mű négy szerkezeti egységre osztható. A rövid bevezetés után bemutatásra kerül Egyiptom helyzete a 19. századi nemzetközi diplomáciában. Az *Egyiptom a nemzetközi diplomácia erőterében a 19. században* című fejezet tömör, tablószerű történelmi áttekintés, mely külön kitér a legfontosabb egyezményekre, békékre. Bemutatásra kerül

az egyiptomi angol dominancia kiépülésének folyamata, melynek történelmi előzménye a francia–brit rivalizálás Afrikában. Teszi a szerző mindezt úgy, hogy közben nem hagyja figyelmen kívül az osztrák–magyar relációkat sem.

A kötet második része – *Diplomáciai kapcsolatok az Osztrák-Magyar Monarchia és Egyiptom között* – Egyiptom és az Osztrák-Magyar Monarchia diplomáciai kapcsolatainak kiépülésével foglalkozik 1718 és 1914 között. Az olvasó megtudhatja, hogyan alakult ki a konzuli intézményrendszer, mik voltak a konzulok fel-

adatai, hogyan valósult meg mindez a gyakorlatban, kik képezték a diplomáciai testület tagjait. Míg az előző szerkezeti egység főleg elméleti síkon mozog, megjelölve a fontosabb évszámokat és eseményeket, ez a fejezet már a gyakorlati megvalósulásba enged bepillantást, igaz, csak a diplomáciai-politikai életbe, de ezzel is közelebb hozva Egyiptomot.

Az *Osztrák-Magyar Monarchia állampolgárai Egyiptomban* elnevezést viselő szerkezeti egység már az egyiptomi mindennapi életre helyezi a hangsúlyt az európai kolónia szemszögéből. Név szerint bemutatásra kerülnek osztrák és magyar építészek, politikusok, szereplők a gazdasági életből, de ugyanígy jóléti intézmények és segélyegyletek is. A fejezet külön érdekessége Egyiptom és „Magyarország” kapcsolatainak még szorosabbá fűződése, egy vegyes házasság kapcsán. A szerző ugyanis

feltár előttünk egy kevésbé ismert szerelmi viszonyt II. Abbász Hilmi és Szendrői Török May között. Itt olyan érdekességek olvashatók, mint hogy a magyar diplomácia miképpen kezelte ezt a nem éppen diplomáciai kérdést, a két eltérő kultúra egyvelege mit eredményezett, vagy éppen az iszlám hagyományok és az európai értékrend ütközése.

A záró fejezet – *Egyiptom és az Osztrák–Magyar Monarchia kereskedelmi kapcsolatai* – főleg konzuli éves jelentésekre támaszkodva készült el, így kerülhetett bemutatásra a Monarchia keleti irányú gazdasági tevékenysége, pontos számadatakkal alátámasztva. Többek között kiderül az is, mely tényezők nehezítették a kereskedelmet a két fél között (lassú és drága szállítás, nincs egységes pénz és mértékegység), mik voltak a jellemzően forgalomban levő árucikkek, melyik város rendelkezett a legfontosabb felvevő piaccal Egyiptomban.

A dolgozat tölcéses szerkezete nagyon jól érzékelhető, amint a nemzetközi szintérről szűkül Egyiptomra, majd a legszorosabbá az ott élő osztrák és magyar kolónia, valamint a két fél közti kereskedelmi kapcsolatok bemutatásaival válik. A konklúzióban a szerző felvet további vizsgálatokat a címben megjelölt perióduson belül, még több közel-keleti és észak-afrikai ország, valamint az Osztrák–Magyar Monarchia között. Így még komplexebb kép alakulhatna ki a Monarchia adott korra vonatkozó kül- és belpolitikájáról. A kötet pozitívumaihoz sorolhatók a fejezetek végén található rövid rezümék, az egyiptomi élet megértéséhez elengedhetetlen fogalmak pontos meghatározása (például *kedive*), táblázatok és térkép beszúrása, vagy épp egy nagyobb lélegzetű idézet beillesztése, akár a kor hangulatának érzékeltetéséért, akár a még pontosabb helyzetfeltárást. Fontos azt is hangsúlyozni, hogy az értekezést még színesebbé és érdekesebbé teszik azok az információk, melyek a mindennapi életet mutatják be Egyiptomban. Ezáltal a dolgozat azon olvasók számára is könnyen érthetővé, olvasmányossá és érdekfeszítővé válik, akik a térséget eddig kevésbé mélyrehatóan ismerték.

NAGY GEORGINA *n.ginagee@gmail.com*

A „Homok Atyja” és Rommel

ALMÁSY LÁSZLÓ

Rommel seregénél Líbiában

Első kiadás: Budapest, 1943, Stádium. Új kiadás: Budapest, 1999, Dénes Natur Műhely

Tőlünk térben igen távoli hadszíntéren, a Líbiai-sivatagban lezajlott második világháborús eseményekről igen kevés közvetlen ismeretünk van. Köztük még kevesebb a személyes hangvételű, személyes véleményeket is megfogalmazó magyar nyelvű dokumentum.

Ez alól kivételt képez Almásy László műve, amely a katonai útleírások egyik igen sajátos darabja, hiszen egyszerre tekinthető geográfiai leírásnak és a hadtörténeti memoár összefonódásának, egyfajta kölcsönösséget feltételezve közöttük.

Almásy László Ede – vagy, ahogy beduin barátai nevezték, a Homok Atyja – világos, áttekinthető stílusban írt könyve egyszerre nyújt széleskörű betekintést az afrikai katonaelet minden visszásgába, az áldatlan háború okozta pusztításba, ugyanakkor rávilágít arra is, hogy az embertelen, értelmetlen öldöklés közepette is megjelenik az emberiesség, mint legfőbb emberi érték. Ez a kettősség végig vonul a könyv valamennyi fejezetén.

Ugyanakkor, a szerző szemlélteti a sivatag képe nyújtotta színskála káprázatos gazdagságát, mintha ezzel kárpótolni akarna a borzalmakért, olyan érzést keltve az olvasóban, hogy a sivatag végtelen gyönyörűsége, Líbia romantikája kárpótol minden rosszért.

A bevetésből való éjszakai hazatérés nehézségeit élhetjük át a könyv első fejezetének sorain keresztül, amikor a holdvilág sütötte éjszakában az egyetlen támpontot a Földközi-tenger partját mosó vörösés kékes vize, valamint néhány – a távoli emberi települések – parányi fénypontja jelenti. A következő részekben bepillantást kapunk a háborús borzalmakba, de arról is megbizonyosodhatunk, hogy „az afrikai harctér szelleméből nem vezett ki a lovagiasság sem”. Pár képkocka erejéig az éjszakai légítámadás „idillikus óráinak” lehetünk részesei és megismerhetjük a légítámadás „filozófiáját”. Egy másnak ellentmondó benyomások: a kegyetlenség, pusztítás és az emberiesség, önfeláldozás egyaránt az afrikai hadszíntér része.

Külön fejezetben kerül sor a „commandos” fogalmának tisztázására, akiket a szerző különleges kiképzésű, önkéntes katonák csoportjaként mutat be, akik gyilkos merényleteket hajtanak végre a háborúban. Tevékenységükhöz kapcsolódóan számtalan kérdést fogalmaz meg a szerző: Vajon teljesen önként vállalkoztak erre a szerepre? Hol húzódik a határ a közönséges gyilkosság, és a hadviselés között? Hol kezdődik, és hol végződik a háború fogalma?

A folytatásban betekintést kapunk egy országúton lezajlott páncélos csata részleteibe, és a bengázi mintagazdaság eukaliptusz fasorokkal szegélyezett tábláira lecsapó bombasorozat szomorú látványába. Itt ismerhetjük meg közelebbről Rommel vezérőrnagy határokat nem ismerő fáradhatatlanságát és erőt sugárzó büvkörét, amely még a laikus olvasót is lenyűgözi.

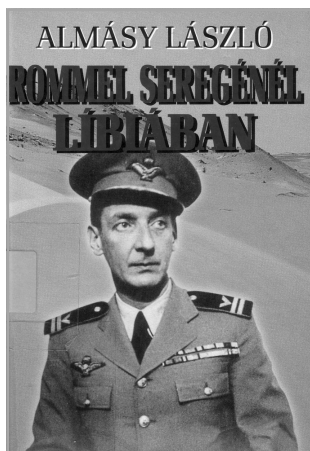
A következő fejezetben a sivatagi nyomolvasás művészetét ismerhetjük meg. A sivatag titkainak megfejtéséhez elengedhetetlen a hozzá értő ismeret alkalmazása, hiszen minden leíratott a sivatag homokjába, de a rejtélyek feltárása hosszas és alapos munkát igényel. Almásy a pontos szakmai ismeretek mellett számos személyes élménnyel gazdagítja és színesíti történeteit, ami megkönnyíti a sajátos körülmények megértését.

Érdekes észrevétel, hogy a por és homok lepte sivatag végtelenségében, ahová sokáig ember be sem tette a lábát, most, a világháború közepette, mekkora jelentőséggel bír a nyelvismeret: egy olaszul remekül beszélő ember azonnal az olasz nép (illetve ebben az esetben az olasz hadsereg) határtalan vendégszeretetét és előzékenységét élvezheti, míg egy rémes francia akcentussal beszélő angol könnyedén lebukhat az ellenség előtt...

Egy másik történetben a hűsvét misztériumába kapunk bepillantást, hiszen a feltámadás ígéje az afrikai harctér legtávolabbi őrségéhez is elér. Ám a háború most sem nézi, hogy ünnepnap van-e vagy sem: a pálmák koronája alatt megtartott szertartást félbeszakítja két támadó gép bombázása...

Olvashatunk a „sivatagi járőr” tapasztalatairól: az elfásult kimerültség érzését szemléletesen írja le a szerző, amint keresztül-kasul mindig csak vezet és vezet a „halál birodalmán” át, ahol nincs más, csak homok, kavics, kő és szikla, égbolt és perzselő napsugár. A sivatag belsejében, csak a vadul szaggyagott, meredek falú sziklavölgy nyújt védelmet, rejtekhelyet a visszavonuló ellenségtől...

Az utolsó fejezetben megelevenednek az olvasó szeme előtt az 1942. évi júniusi események, amikor az ellenség legebezhetőbb pontjának megtámadására került sor. Ehhez azonban több száz

gépkocsiból álló szállítóoszlopot kellett Almásy segítségével átvezetni a sivatagon, lőszert, élelmet, vizet szállítva utánpótlásként az angol erők hátába kijutott német egységek számára. Láthatjuk azt a szigorú szakmai előírások alapján működő hadigépezetet, amely képes volt egy hatalmas konvojt mértani pontossággal mozgatni még a végeláthatatlan Libiai sivatagban is...

A szerző Afrika Korps-ban teljesített szolgálati idejének tapasztalatai által nemcsak Líbia különleges világáról kapunk ismereteket,

hanem az afrikai harctér sajátos légköréről kialakult képünk is új megvilágításba kerülhet.

Szomorú tény, hogy ez a kiváló kordokumentum volt a tárgya annak az aljas népbírósi pernek – úgy, hogy megdöbbentő módon sem a vádat emelő ügyész, sem a bíróság tagjai nem ismerték a könyv tartalmát –, amely Almásy László Ede ellen zajlott 1946. november 16-án.

Almásyt több hónapos meghurcolások után végül felmentették...

JÓNÁS KRISZTINA jonaskriszti@freemail.hu

A Nílus ajándékai és a szocialista Magyarország

FARKAS ANIKÓ

A szadati Egyiptom magyar szemmel.

Magyar–egyiptomi kapcsolatok 1970–1980.

Doktori értekezés. Szeged, 2012. 189 p.

Az SZTE Bölcsészettudományi Kar Történelmudományi Doktori Iskola Modernkori Történeti Program a Mediterrán dolgozatok sorozatában a Mediterrán térségről íródott doktori disszertációkat publikálja. Ennek a sorozatnak lesz a következő kiadványa Farkas Anikó doktori értekezése.

A szerző az Anvar Szadat elnöksége alatti Egyiptom és Magyarország kapcsolatait mutatja be. Kezdő pontja 1970, a Gamál Abdel Nasszer elnök halálát jelző év. A végpont megválasztása

tekintetében szerencsésebb lett volna az 1981-es év, hiszen ebben az évben, október 6-án Szadat elnök meggyilkolásával ért véget az egyiptomi elnök nevével fémjelzett időszak. Az elemzett években olyan, nagy horderejű események játszódtak le Egyiptom történetében, mint az 1973-as Jóm Kippur-i, vagyis a IV. arab–izraeli háború, illetve a Camp David-i egyezmények, melyért mind Anvar Szadat, mind izraeli kollégája Menáhem Begin, mind közvetítést magára vállaló Jimmy Carter amerikai elnök Nobel-békedíjat kaptak 1979-ben.

A dolgozat bevezető fejezete egyrészt rövid betekintést enged Egyiptom Szadat előtti történetébe, nevezetesen a nasszeri időszakba, az 1952-es forradalommal induló új periódus alaposabb megértéséhez, valamint a két rendszer összehasonlíthatóságához. Másrészt, historiográfiai áttekintés is ez a bevezető rész, mely megnevezi a kutatás forrásait és megindokolja azok felhasználását. A szerző magyar és angol nyelvű szakirodalomra, magyar és angol nyelvű újságokra, valamint a Magyar Országos Levéltár külügyminisztériumi titkos és adminisztratív ügykezelési irataira, valamint a gazdasági kérdéseket tárgyaló részeknél magyar vállalatok jegyzőkönyveire és a kairói kereskedelmi kirendeltség szakmai beszámolóira támaszkodik.

Az első fejezet – *Egyiptom Anvar Szadat elnöksége idején* – kíván átfogó képet adni Szadatról, Egyiptom átalakulásáról, valamint a nyitott kapuk politikájának kiépüléséről. Olyan fontos kérdések kerülnek itt az elemzés keresztútjába, mint például, hogy „a Szadat által bevezetett liberalizmust értelmezhetjük-e saját fogalmi rendszereink között tényleges liberalizmusként, vagy egy közel-keleti szűrőn keresztül szükséges ezt vizsgálnunk”?¹ Nagyon fontos kérdések ezek, hiszen az arab világ, s ezáltal Egyiptom történetének ezen periódusa nem érthető meg, ha az európai fogalmak szerint kívánjuk történelmét megismerni és megérteni. A szerző ezt a kezdeti szakaszt a legitimitáció megerősítésének időszakaként ábrázolja, emellett bemutatja a politikai intézmények működését, az Egyiptom történetében kulcsszerepet játszó hadsereg szerepét, valamint – a még Nasszer által 1962-ben alapított – Arab Szocialista Uniót. A „forradalom kiigazítása” alfejezet szintén magyarázatra szorul, melyet a szer-

ző meg is ad: az a folyamat, amelyet Szadat későbbi beszédeiben a hozzá közeli vezetés kialakításaként nevezett meg. „Az ASZU-t, az államapparátust és a törvényhozó testületet politikáját követő személyekkel tölti be.”² A szerző szintén nagyon helyesen hívja fel az olvasó figyelmét arra a tényre, hogy az európai és magyar historiográfiában használt párt kifejezés nem tükrözi ugyanezt a fogalmat az arab világban, de jobb híján következetesen ezt alkalmazza.

A második fejezet az *Infitah – a nyitás politikája* címet kapta. A fejezet további 5 alfejezetre tagolódik (A forradalom öröksége, Egyiptom gazdasági reformja, Az Infithah – „növekedés fejlődés nélkül”, A politikai átalakulás, az Infithah értékelése). A témában kevésbé jártas olvasó számára talán nem magától értetődő az *Infithah* kifejezés. A szerző ad egy lehetséges definíciót a fogalomra: „Az Infithah egy teljes, az ország irányításának minden szegmensét érintő komplexumként fogható fel. Legfőbb törekvése Egyiptom társadalmának magas szintű modernizálásában található meg. A megvalósítás eszközeiként a kormányzat az ország gyors gazdasági fejlesztését jelölte meg, kiemelt hangsúlyt fordítva a háború utáni újjáépítésekre.”³

Az Infithah – „növekedés fejlődés nélkül” alfejezet az Infithahot további két szakaszra osztja. Az Infithah első szakasza a szerző periodizálása alapján az 1970–1973 közötti időszakra, míg második szakasza 1973 utántól kezdődően, hiszen „az 1973-as háború kimenetelének köszönhetően legitimitásában megerősödött Szadat hivatalosan is megindította a nyitás politikájának átfogó folyamatait.”⁴ Még konkrétabb kezdőpontja az úgynevezett Infithah-törvény; az 1974 júniusában bevezetett 47-es számú törvény, amelyet Infithah-törvénynek is hívunk, jelölhető meg a második szakasz kezdeteként.

A politikai átalakulást tárgyaló alfejezet a szadati rendszer summázata: „Szadati rendszer gyökeres fordulatot hozott Egyiptom életében a nasszerihez képest, mégis megmaradt egy autoriter–bürokratikus államnak, amelyben a politikai részvétel csak egy szűk csoport számára tudott intézményesülni.”⁵

Egyiptom változó külpolitikája címet viseli a

¹ FARKAS ANIKÓ: *A szadati Egyiptom magyar szemmel. Magyar–egyiptomikapszolatok 1970–1980. Doktori értekezés. Szeged, 2012. 11.*

² I. m. 22.

³ I. m. 27.

⁴ I. m. 32.

⁵ I. m. 42.

mű harmadik fejezete, ami találó, hiszen Egyiptom hetvenes évekbeli külpolitikáját a szerző a „Szovjetuniótól való távolodás és a washingtoni politikához való közeledés” folyamatként szemlélteti. Olyan, nagy volumenű diplomáciai események kerülnek ebben a fejezetben bemutatásra, mint a Kissinger-tárgyalások, Szadat jeruzsálemi látogatása, Camp David, egyiptomi–izraeli béke. A fejezet világos, jó felépítésű, a nagy horderejű diplomáciai események kronológiai sorrendben kerülnek tárgyalásra. A „Távolodás a Szovjetuniótól” alfejezetben olvashatjuk ennek a távolodásnak módját: „A két ország együttműködésének csökkenése, a diplomáciai kapcsolatok minőségi meggyengülése fokozatos mértékben ment végbe.”⁶ Ezt az állítást a szerző a magyar forrásokra, különösen a magyar nagyköveti jelentésekre alapozza, melyek híven tükrözték Magyarország és a Szovjetunió sajátos viszonyát. „A Szovjetunió és Egyiptom diplomáciai kapcsolatai – a szadati időszak” alfejezet mutatja be a kezdetben a nasszeri úton továbbhaladó, majd a szovjet fegyverzettámogatások halogatása miatt fokozatosan kihűlő kapcsolatokat. Az 1971. május 27-én aláírt Szovjet–Egyiptomi Barátsági és Együttműködési Megállapodást a szerző szerint „inkább tekinthetjük a gyengülő kapcsolatok stabilizálására irányuló törekvésként, semmint a tényleges szovjet befolyás növeléseként”.⁷ A hidegháború enyhülésével a szovjet tanácsadókat eltávolították Egyiptomból (1972. július 18.), valamint „a nagykövetek kölcsönös visszahívása is megtörtént”.⁸

A negyedik fejezet a „Kísérletek a közel-keleti problémák megoldására” címet viseli, melynek a „Katonai vagy politikai megoldás?” alfejezetében olvashatunk, az alapos elemzéseknek köszönhetően, a politikai megoldási alternatívák kudarcáról. „A háború utáni rendezés lehetőségei” alfejezetben pedig a szovjet érdekek bemutatására kerül sor, melyek az átfogó közel-keleti rendezést preferálták a genfi konferencia szellemiségének megfelelően. Szintén ebben a fejezetben nyerhetünk bepillantást az arab országok megosztottságába az arab–izraeli konfliktust illetően, valamint a mindenkit a tárgyalóasztalhoz ültető békekoncepció kudarcáról. Szadat jeruzsálemi látogatása (1977. november 19.) minden kétséget kizárólag rendkívüli jelentőségű

volt a békefolyamatok sikerességében. Nem túlzó tehát ennek kapcsán a „pszichológiai korlátok ledöntése” kifejezés használata. Az olvasó ebben a fejezetben betekintést kap a palesztin probléma történetébe, a hidegháború dinamikájába, valamint a közel-keleti békefolyamat buktatóiba. Szintén nem közömbös a Szadat látogatására adott arab és szovjet válaszok elemzése, melyet külön alfejezet tárgyal. Mind magyar sajtó (Népszabadság), mind külföldi szakfolyóirat (Foreign Affairs) forrásai ennek a résznek. Az átfogó béke kudarcaként, jelentős amerikai közvetítés segítségével, csak az egyiptomi és az izraeli álláspontok közelítése és a különbéke jöhetett szóba. Ennek a különbékének a folyamatát mutatja be a mű a Begin-terv, a politikai és katonai bizottságok létrehozása, az Egyesült Államok közvetítő szerepének bemutatása, s mindenek előtt a Camp David-i csúcsertekezlet (1978. szeptember 5–17.) alapos elemzésével. Jimmy Carter amerikai elnök közvetítő szerepét alaposan tárgyalja az értekezés, mely több alkalommal a holtpontról mozdította ki a tárgyalásokat. A két fél közötti béke a „lehetetlen művészet”. Ugyanakkor a szerző kitér annak gyenge pontjaira is: „A közel-keleti békeegyezmény számos kérdés nyitva hagyásával, további tárgyalásokra való elodázásával jöhetett létre.”⁹ Kétségtől óriási előrelépés, hogy „a két keretegyezményben megszületett közös egyetértés felszámolta a két ország között korábban meglévő és megegyezésüket nehezítő bizalmatlanság korlátait”.¹⁰ A béke aláírására 1979. március 26-án került sor.

Az ötödik, s egyben utolsó fejezet a „Magyar–egyiptomi kapcsolatok” címet viseli. Miért is fontos a szadati kor kapcsolattörténetének kutatása? – teszi fel a szerző a kérdést magának s olvasóinak, amire a következő választ adja: „A Közel-Kelet térségében Magyarország számára Egyiptom kiemelt fontosságú kereskedelmi partner maradt a szadati időszak alatt is. A nemzetközi gazdaságon belül megnövekedett valutaéhség szilárd támaszt nyújtott a magyar–egyiptomi gazdasági kapcsolatok működtetéséhez, fontosságához”.¹¹ Szintén megadja a szerző a választ a sokunkban talán felmerülő kérdésre, hogy miért a kereskedelmi kapcsolatok történetét domborítja ki a politikai kapcsolatok

⁶ I. m. 54.

⁷ I. m. 61.

⁸ I. m. 66.

⁹ I. m. 126.

¹⁰ I. m. 128.

¹¹ I. m. 136.

rovására: „Magyarország kapcsolata az arab országokkal leginkább gazdasági és kevésbé politikai, ideológiai jellegűek voltak”.¹²

A „Kereskedelmi kapcsolatok” alfejezetben a következő érdekes témákról tájékozódhatunk: „Egyiptomot a fejlődő országok viszonylatában Indiával váltakozóan első-második legfontosabb kereskedelmi partnerként tartották számon”.¹³ Rögtön felmerülhet a kérdés a magyar olvasóban: mit importálhattunk Egyiptomból és mit exportálhattunk Egyiptomba az 1970-es években? „Az Egyiptomból importált áruk harminc-ötven százalékát a nyersgyapot szállítások tették ki.”¹⁴ A kezdetben klíring-rendszeren alapuló kereskedelmi kapcsolatokban a magyar fél például a székesfehérvári Videoton gyár által gyártott TV-szettek exportált. „A nasszeri időkhöz képest az 1970-es évektől a két ország gazdasági együttműködésében új elemként jelenik meg az ipari együttműködések kiemelt szerepe. A székesfehérvári Videoton gyár televízió exportja, az Egyesült Izzó fénycsőszállításai, továbbá a Transelektro szerelési anyag exportja jelentette a fejlődés kezdeti lépéseit”.¹⁵ 1972. március 7-én Kairóban Gazdasági Együttműködési Vegyesbizottság létesítésére megállapodást írt alá a két fél. „A Közel-Kelet térségében Egyiptom volt Magyarország legnagyobb gépvásárló partnere.”¹⁶

„A kapcsolatok átalakulása – tervek a szabaddevizás piac bevezetésére” alfejezet jelzi az ekkor átalakuló világgazdasági trendeket. A következő – magyar nézőpontot bemutató – idézet megvilágítja a klíringrendszer és a barterezés idejétmúltságát. „Abban is teljes az egyetértés, hogy a jelenlegi tevékenységünk inkább kínlódás, mintsem kereskedelem”.¹⁷ Az 1977-es év volt az első ténylegesen szabad devizás év. Szintén ebben a fejezetben kapott helyet a „Közel-Kelet és a palesztinkérdés – a magyar álláspont” című alfejezet. Itt olvashatjuk forrásként Kádár János 1971. áprilisi parlamenti felszólalását. A dolgozat kitér – többek között – Jasszer Arafat és a PFSZ delegációjának 1974. október 12–14. közötti magyarországi látogatására, melynek eredménye az 1975. április 9-én megnyílt iroda.¹⁸

A „Távolodó diplomáciai kapcsolatok” alfejezet legfőbb forrását a nagykövetségi jelentések képezik. A szerző így indokolja az alcímválasztást: „Véleményünk szerint a diplomáciai kapcsolataink alakulásában 1975 közepétől fokozatos visszaesés következett be. A hanyatlás nem kifejezetten a szovjet–egyiptomi szerződés felmondásából fakadt. A diplomáciai szintű kapcsolatok eltávolodása párhuzamosan halad Moszkva ugyanezen viszonyának gyengülésével. A változó egyiptomi külpolitikának köszönhetően Magyarország diplomáciai téren eltávolodott Egyiptomtól. A politikai kapcsolatok helyett a gazdasági és kulturális együttműködés vált jelentősebbé, annak ellenére, hogy ez utóbbiakban is gyengülő tendenciát tapasztalhatunk”.¹⁹

„A kulturális és tudományos együttműködés” alfejezetben a szerző kihangsúlyozza, hogy ezekben a kapcsolatokban inkább a magyar fél volt a meghatározó, a fogadó, így a magyar „segélyjelleg” érvényesült. „A kulturális kapcsolatokban a kezdetektől fogva az oktatási együttműködés dominált.”²⁰ Szintén történik visszautalás a szadat előtti, nasszeri időszakra, hiszen a két ország kulturális együttműködésének alapját az 1957-es kulturális egyezmény képezte. Szót ejt a mű az 1974–1977 között létezett Kairói Magyar Kulturális Központ-ról is. „Magyarország kulturális életének intenzívebb képviselete érdekében 1974-ben megalakult a Kairói Magyar Kulturális Központ.”²¹ Azonban „1977 decemberében a kairói vezetés bezáratta a Kulturális Központot a marxista és kommunista ideológia terjesztésének vádjá kapcsán”.²² Szintén ebben az alfejezetben olvashatunk a kairói székelylyű, 1971-ben alapított Magyar–Egyiptomi Baráti Társaságról.

A művet ajánlom mind az arab világ, illetve kifejezetten Egyiptom iránt érdeklődőknek, mind a témát tanulmányozó, illetve kutató történészhallgatóknak, illetve történészeknek.

BARACS RÓBERT ISTVÁN *baracsrobert@gmail.com*

¹² I. m. 137.

¹³ I. m. 138.

¹⁴ I. m. 139.

¹⁵ I. m. 143.

¹⁶ I. m. 144.

¹⁷ I. m. 147.

¹⁸ I. m. 157.

¹⁹ I. m. 163.

²⁰ I. m. 164.

²¹ I. m. 166.

²² I. m. 167.

T. KISS TAMÁS
FRONTVONALBAN

Molnár Mihály
élete dokumentumok tükrében

MEGJELENT!
A KÖTETEK MEGVÁSÁROLHATÓK A KIADÓTÓL!